

Arrest

nr. 318 248 van 10 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE SMET, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 8 januari 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister een overdrachtsbesluit aan Duitsland op grond van artikel 18, lid 1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.2. Op 15 februari 2021 wordt een schrijven gericht aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te melden dat verzoeker wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming, omdat hij geen gevolg gaf aan de uitnodiging om zich aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij vonnis van 13 juli 2022 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Gent bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden voor het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening en voor weerspannigheid zonder wapens.

1.4. Op 1 mei 2024 wordt verzoeker aangehouden en overgebracht naar de gevangenis. Hij wordt op 22 mei 2024 gehoord in de gevangenis in verband met zijn verblijfsrechtelijke situatie en een mogelijke terugkeer naar Ghana.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 14 juni 2024 tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor 6 jaar.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [A.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Ghana

Alias: [A.A.] [...] Ghana

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 13.07.2022 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Gent voor slagen en verwondingen – aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, weerspannigheid.

Op 13 mei 2022 wordt de politie gestuurd naar een krantenwinkel in de Dampoortstraat te Gent.

Ter plaatse in de Dampoortstraat spreekt de politie de eigenaar van de krantenwinkel. Hij geeft een relaas van de feiten en een beschrijving van de personen met een mes. Hij geeft aan dat er een groepje jongeren in conflict waren met een zwarte man op een step. De zwarte man zou hierbij een mes hebben gehaald en achter de groep jongeren aangelopen zijn. De verdachte betreft een man met zwarte huidskleur, met zwarte muts, grijze trui, donker grijze broek en grijze schoenen. Even later in de Pijnderstraat treffen de verbalisanten onder meer O.F en nog twee andere manspersonen aan. De politie stelt vast dat O.F zichtbare verwondingen heeft in het aangezicht.

Niet veel later wordt de rechtstreeks gedaagde door de politie aangetroffen als de man die voldoet aan de persoonsbeschrijving. Op de persoon van de rechtstreeks gedaagde wordt een breekmes aangetroffen.

Hij verklaarde dat hij op een step passeerde achter enkele mannen zonder iets te zeggen of hen aan te raken, toen één van hen scheldwoorden tegen hem zei, waarop hij hen antwoordde. Toen kwamen ze allen naar hem toe en begonnen ze met hem te vechten. Aldus ging hij terug naar het café en nam hij er een mes en liepen ze allemaal weg zonder deze te gebruiken naar iemand toe. Toen de politie kwam na het gevecht, vroegen ze hem om het mes en heeft hij het mes overhandigd.

Betrokkene heeft zich agressief opgesteld tegenover O.F. Naar aanleiding van een dispuut bracht hij verwondingen toe aan deze laatste en ging hij hen nadien achterna met een mes. Waar misgenoegen ingevolge een dispuut aan de basis ligt van het delinquent gedrag van de rechtstreekse gedaagde partij, zijn deze niet van aard de bewezen verklaarde feiten te vergoelijken. Het is duidelijk dat de rechtstreeks

gedaagde partij het geweld niet heeft geschuwd. Zijn ingesteldheid getuigt van een verregaand gebrek aan verantwoordelijkheidszin en respect voor andermans fysieke integriteit. Gezien de ernst en het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst van 22.05.2024 en in zijn interview op 22.05.2024 afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds 2019 in België verblijft; dat hij naar België kwam zonder documenten, hoewel hij wel in het bezit was van een Duits asieldocument, die nog steeds bij de politie ligt; dat hij geen relatie, geen minderjarige kinderen en geen familie in België heeft; dat hij lijdt aan maagproblemen; dat hij niet wenst terug te keren naar Ghana, omdat hij zijn land lang geleden verlaten heeft. Hij heeft zich aangepast aan zijn nieuwe leven. Hij denkt niet nog in staat te zijn te kunnen (over)leven in Ghana. Ook ervaart hij er meerdere problemen. Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij wenst terug te keren naar Italië of Duitsland.

Betrokkene verklaarde te lijden aan maagproblemen, deze zouden begonnen zijn op het moment van zijn aanhouding. Hij verklaarde hiervoor eveneens medicatie te hebben ontvangen en zou hij nu aan de betere hand zijn. Hij bewijst zijn verklaringen verder niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Betrokkene diende in het verleden ook een asielaanvraag in België op 08.11.2019. Hij kreeg hiervoor op 08.01.2020 een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij reeds een verzoek tot internationale bescherming heeft aangevraagd in Duitsland op 30.08.2016 en waarvoor Duitsland zich verantwoordelijk had gesteld voor de terugname van betrokkene op 02.01.2020.

Volgens het administratief dossier is er ook een positieve eurodac hit op 26.06.2014 voor Italië. Betrokkene deed echter impliciet afstand van zijn asielaanvraag in België op 15.02.2021 door zich niet aan te bieden op datum van zijn afspraak bij onze diensten. Dit getuigt dan ook van een desinteresse in zijn asielprocedure.

Betrokkene verklaart een terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen omwille van privé/econo-mische redenen.

Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Het administratief dossier bevat eveneens geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Betrokkene ontvangt geen bezoek in de gevangenis. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende in het verleden ook een asielaanvraag in België op 08.11.2019. Hij kreeg hiervoor op 08.01.2020 een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij reeds een verzoek tot internationale bescherming heeft aangevraagd in Duitsland op 30.08.2016 en waarvoor Duitsland zich verantwoordelijk had gesteld voor de terugname van betrokkene op 02.01.2020. Volgens het administratief dossier is er ook een positieve eurodac hit op 26.06.2014 voor Italië. Betrokkene deed echter impliciet afstand van zijn asielaanvraag in België op 15.02.2021 door zich niet aan te bieden op datum van zijn afspraak bij onze diensten. Dit getuigt dan ook van een desinteresse in zijn asielprocedure. Ook de overige verzoeken gaven tot op heden geen aanleiding tot een negatieve beslissing.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 13.07.2022 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 7 maanden gevangenis-straf door de correctionele rechtbank van Gent voor slagen en verwondingen – aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid, weerspanningheid.

Op 13 mei 2022 wordt de politie gestuurd naar een krantenwinkel in de Dampoortstraat te Gent.

Ter plaatse in de Dampoortstraat spreekt de politie de eigenaar van de krantenwinkel. Hij geeft een relaas van de feiten en een beschrijving van de personen met een mes. Hij geeft aan dat er een groepje jongeren in conflict waren met een zwarte man op een step. De zwarte man zou hierbij een mes hebben gehaald en achter de groep jongeren aangelopen zijn. De verdachte betreft een man met zwarte huidskleur, met zwarte muts, grijze trui, donker grijze broek en grijze schoenen. Even later in de Pijnderstraat treffen de verbalisanten onder meer O.F en nog twee andere manspersonen aan. De politie stelt vast dat O.F zichtbare verwondingen heeft in het aangezicht.

Niet veel later wordt de rechtstreeks gedaagde door de politie aangetroffen als de man die voldoet aan de persoonsbeschrijving. Op de persoon van de rechtstreeks gedaagde wordt een breekmes aangetroffen. Hij verklaarde dat hij op een step passeerde achter enkele mannen zonder iets te zeggen of hen aan te raken, toen één van hen scheldwoorden tegen hem zei, waarop hij hen antwoordde. Toen kwamen ze allen naar hem toe en begonnen ze met hem te vechten. Aldus ging hij terug naar het café en nam hij er een mes en liepen ze allemaal weg zonder deze te gebruiken naar iemand toe. Toen de politie kwam na het gevecht, vroegen ze hem om het mes en heeft hij het mes overhandigd.

Betrokkene heeft zich agressief opgesteld tegenover O.F. Naar aanleiding van een dispuut bracht hij verwondingen toe aan deze laatste en ging hij hen nadien achterna met een mes. Waar misgenoegen ingevolge een dispuut aan de basis ligt van het delinquent gedrag van de rechtstreekse gedaagde partij, zijn deze niet van aard de bewezen verklaarde feiten te vergoelijken. Het is duidelijk dat de rechtstreeks gedaagde partij het geweld niet heeft geschuwd. Zijn ingesteldheid getuigt van een verregaand gebrek aan verantwoordelijkheidszin en respect voor andermans fysieke integriteit.

Gezien de ernst en het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Het inreisverbod maakt ook het voorwerp uit van een beroep bij de Raad, gekend onder het rolnummer 320 031.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 1, 6°, 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;"

[...]

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw. Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerder een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerder dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

[...]

Daarnaast is de verweerder bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoeker verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerder een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerder moet bij deze beslissing rekening houden met de

grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

[...]

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van de verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds sinds 2019 in België. Hij doet zijn uiterste best om zich te integreren in onze maatschappij, daar hij aangeeft het moeilijk te vinden terug te keren naar Ghana aangezien hij er zich niet meer thuis voelt. Verzoeker heeft geen relatie en tevens ook geen minderjarige kinderen in België. Verzoeker heeft echter een ruim netwerk in België. Hij heeft vrienden en kennissen die hem helpen, die hem onderdak aanbieden en helpen voorzien in zijn levensnoden. Gelet op het feit dat hij illegaal is, kan hij op heden niet werken, doch de werkbereidheid is er.

Dat verzoeker een zo goed en stabiel mogelijk leven willen leiden.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het privéleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Enieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het privé- en gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert.

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft.

Een verwijderingsmaatregel nemen, louter door het feit dat verzoeker geen geldig visum heeft, zonder rekening te houden het gezins- en privéleven van verzoeker is niet redelijk te noemen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Dat verzoeker in België zijn privé-, gezins- en familieleven wenst verder te zetten. Zijn leven is hier en dient te worden gerespecteerd. Hij woont al 5 jaar in België.

Een terugkeer naar Ghana zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 EVRM en het artikel 3 E.V.R.M.

[...]

AANGAANDE GEZONDHEIDSTOESTAND

Dat de verweerster in de beslissing vervolgens het volgende stelt :

“Betrokkene verklaarde te lijden aan maagproblemen, deze zouden begonnen zijn op het moment van zijn aanhouding. Hij verklaarde hiervoor eveneens medicatie te hebben ontvangen en zuo nu aan de betere hand zijn. Hij bewijst zijn verklaringen verder niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.”

Dat de verweerster wel degelijk op de hoogte is van de medische historiek van verzoeker.

De verzoeker kampt met ernstige maagproblemen sinds zijn aanhouding. Mogelijks werden deze maagproblemen veroorzaakt door de stresserende situatie waarin verzoeker verkeerde. Momenteel krijgt verzoeker medicatie toegediend om deze maagproblemen tegen te houden. Wanneer verzoeker teruggestuurd zou worden naar zijn thuisland is er een grote waarschijnlijkheid dat hij niet meer de mogelijkheid zal hebben om de gepaste medicatie te nemen. Bovendien zal een terugkeer naar het land van herkomst van verzoeker een situatie zijn die veel stress veroorzaakt bij verzoeker waardoor de maagproblemen enkel maar zullen escaleren.

Dat de verweerster hiervan op de hoogte was en er aldus rekening mee had moeten houden.

Stellen dat de medische elementen niet van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan, moet als onvoldoende worden beschouwd. Verweerster zou meer onderzoek moeten gedaan hebben naar de gezondheidstoestand van verzoeker. Dit zowel psychisch als fysiek. Deze stelling kan dan ook niet worden aanvaard.

Dat er wel degelijk problemen bestaan die de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten belemmeren.

[...]

Dat verweerster tenslotte verwijst naar de veroordeling van verzoeker dd. 13.07.2022. Dat verzoeker echter gelet op het niet hebben van een vast adres niet op de hoogte was van de dagvaarding, dan wel het vonnis. Dat hij bijgevolg, bij kennis van deze veroordeling, verzet aantekende tegen deze veroordeling. Dat deze procedure op heden nog steeds hangende is (zie het stuk 2).

De correctionele rechter oordeelt deze maand nog over de ontvankelijkheid van het verzet.

Dat verzoeker er aldus belang bij heeft aanwezig te zijn op zijn correctionele zitting, teneinde zich te verantwoorden, aangezien hij vorige keer niet aanwezig kon zijn, omdat hij niet op de hoogte was.

De rechten van verdediging van verzoeker dienen te worden gerespecteerd.

Dat verweerster duidelijk niet op de hoogte is van de huidige stand van zaken in het dossier van verzoeker. Dat zij hier aldus geen rekening mee heeft gehouden en bijgevolg een beslissing heeft genomen op basis van onvolledige informatie.

[...]

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

BESLUITEND

Er werd door verweerster onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Hij verblijft namelijk al meer dan 5 jaar in België en doet zijn uiterste best om zich in deze maatschappij te integreren. Daarnaast werd er onvoldoende rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Tenslotte heeft verzoeker verzet aangetekend tegen zijn veroordeling bij verstek.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.”

2.2. De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de rechtsgrondslag voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Dit alles wordt concreet toegelicht. Er wordt ook concreet gemotiveerd inzake de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens de uitoefening van zijn hoorrecht op 22 mei 2024 en inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Ten slotte wordt geduid

dat verzoeker, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Er wordt toegelicht dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een risico op onderduiken en dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde alsook op basis van welke vaststellingen verweerder hiertoe telkens heeft besloten. Omtrent al deze aspecten wordt uitvoerig en op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Nu een concrete motivering is opgenomen inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van State die ter zake wijst op een formele motiveringsplicht ook niet dienstig. Verweerder heeft deze verplichting in de voorliggende beslissing immers duidelijk ter harte genomen.

Verzoeker is ook weinig ernstig in zijn kritiek als zou verweerder in zijn beslissing “vrij vaag” blijven, als zou er sprake zijn van een “standaardbeslissing [...] die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn” of nog als zou hij “via de huidige bestreden beslissing niet [kunnen] weten op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt”. Dit alles wordt tegengesproken door een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Op lezing van het verzoekschrift blijkt ook net dat verzoeker de motieven van het bestreden bevel kent en hij hiertegen een inhoudelijke kritiek ontwikkelt.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, die spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staan de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Het bestreden bevel vindt zijn rechtsgrondslag in artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

Verzoeker wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat hij niet in het bezit blijkt te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. In de tweede plaats krijgt hij een bevel om het grondgebied te verlaten omdat hij door zijn persoonlijke gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, gelet op de feiten die de aanleiding vormden voor zijn strafrechtelijke veroordeling van 13 juli 2022. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker deze motieven niet concreet betwist en aldus niet

aantoont dat hem onterecht bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

2.5. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet geldt echter slechts *“onverminderd meer voordelingen bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zoals deze ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In dit verband beroept verzoeker zich concreet op de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit wetsartikel vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terug-keerriichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 volgt een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop is gericht te waarborgen dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en daaromtrent een concrete afweging maakt. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het EU-Handvest, dat de lidstaten in acht moeten nemen bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerriichtlijn. Overeenkomstig artikel 52.3 van het EU-Handvest moet aan de voormelde artikelen van dit Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.7. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij steunde zich hierbij op de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het horen op 22 mei 2024.

Verweerder stelt allereerst vast dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen gezins- of familie-leden of kinderen heeft in België. Verzoeker betwist dit niet. Aldus blijkt niet dat in voorliggend geval enig gezins- of familieleven speelde dat in rekening diende te worden gebracht en evenmin dat enige beoordeling inzake het hoger belang van het kind aan de orde was.

Tijdens het horen gaf verzoeker verder aan dat hij maagproblemen had die zouden zijn begonnen op het moment van zijn aanhouding. Dit gegeven werd in rekening gebracht, maar verweerder zag geen concrete reden dat verzoekers medische problemen zouden maken dat hij bij terugkeer naar Ghana dreigt te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij motiveerde als volgt:

“Betrokkene verklaarde te lijden aan maagproblemen, deze zouden begonnen zijn op het moment van zijn aanhouding. Hij verklaarde hiervoor eveneens medicatie te hebben ontvangen en zou hij nu aan de betere hand zijn. Hij bewijst zijn verklaringen verder niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.”

Verzoeker benadrukt dat verweerder duidelijk op de hoogte was van het gegeven dat hij sedert zijn aanhouding kampt met ernstige maagproblemen en medicatie krijgt toegediend. Hij stelt dat er een grote waarschijnlijkheid is dat hij niet meer de mogelijkheid zal hebben om de gepaste medicatie te nemen in zijn land van herkomst. Hij stelt tevens dat een terugkeer naar Ghana een situatie zal zijn die veel stress zal veroorzaken waardoor zijn maagproblemen enkel maar zullen escaleren. Volgens hem had verweerder meer onderzoek moeten doen naar zijn gezondheidstoestand, *“zowel psychisch als fysiek”*. Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat hij, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, zelf heeft verklaard dat hij aan de betere hand was en zijn verklaringen aangaande zijn gezondheidstoestand verder op geen enkele wijze staafde met medische attesten. Tussen het horen en het nemen van de bestreden beslissing had verzoeker ook nog zeker een halve maand de tijd om eventuele medische attesten voor te leggen aan het bestuur, wat hij echter naliet. Ook thans bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker trouwens geen medische attesten waaruit blijkt dat hij niet zou kunnen reizen of dat hij nog bepaalde behandelingen nodig zou hebben. Evenmin legt hij geen enkel begin van bewijs voor dat hij eventuele medicijnen die hij nog zou nemen niet zou kunnen verkrijgen in Ghana. Zijn blote bewering dat de maagproblemen zullen verergeren door de terugkeer naar het land van herkomst is ook louter hypothetisch. Hij maakt alleszins niet aannemelijk dat verweerder bij zijn beoordeling enig concreet gegeven of stuk onterecht niet in rekening bracht en kan evenmin overtuigen dat het gevoerde onderzoek niet volstond.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder heeft gehandeld in overeenstemming met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de hierin vervatte zorgvuldigheidsplicht. Een schending van dit wetsartikel kan niet worden vastgesteld. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het privéleven geen element betreft waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten worden gehouden.

2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

De Raad brengt tevens in herinnering dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker beroept zich op zijn gezondheidstoestand, meer bepaald zijn maagproblemen die hij zou hebben gekend na zijn aanhouding. De Raad verwijst echter naar zijn voorgaande bespreking hierover onder de bespreking van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt dat verzoeker nalaat een begin van bewijs voor te leggen van een gezondheidstoestand die een voldoende graad van ernst heeft om aanleiding te kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst. Er ligt geen enkel medisch attest voor dat verzoekers beweringen kan ondersteunen.

Verzoekers verklaringen dat hij een privéleven heeft in België dat hij wenst verder te zetten en dat hij zich na vijf jaar niet meer echt thuis zou voelen in zijn land van herkomst, zijn ten slotte ook ruim onvoldoende om de hoge drempel te bereiken die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat hiermee onvoldoende rekening is gehouden. Hij benadrukt dat hij sinds 2019 in België verblijft en *“zijn uiterste best [doet] om zich te integreren”*. Hij wijst erop dat hij het *“moeilijk”* vindt om terug te keren naar Ghana aangezien hij er zich niet meer thuis voelt. Hij betwist niet dat hij geen relatie of minderjarige kinderen heeft in België, maar stelt dat hij hier wel een ruim netwerk heeft. Hij betoogt vrienden en kennissen te hebben die hem helpen, onderdak aanbieden en mee voorzien in zijn levens-noden. Hij geeft tevens aan werkbereid te zijn en stelt zijn privéleven in België te willen verderzetten.

Verzoeker blijft echter in gebreke concreet aannemelijk te maken dat hij duurzame sociale, econo-mische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Hij wijst weliswaar op een integratie in België die volgens hem onterecht niet in rekening is gebracht, maar hij kan niet verduidelijken welke vorm deze integratie aanneemt of in dit verband een begin van bewijs voorleggen. Het betreft niet meer dan een blote bewering, net zoals het aangevoerde gegeven dat hij hier een *“ruim netwerk”* heeft van vrienden en kennissen. Ook hiervan ontbreekt elk concreet (begin van) bewijs. Hij betwist zo trouwens ook niet dat hij geen bezoek ontvangt in de gevangenis. Verzoeker maakt aldus een concreet privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, zodat evenmin kan blijken dat hiermee onterecht geen rekening zou zijn gehouden.

Zelfs voor zover trouwens alsnog enig privéleven zou moeten worden aangenomen, wijst de Raad er op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf, zoals in casu, het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noor-wegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden blijken in het voorliggende geval niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Artikel 7 van het EU-Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze vervat in artikel 8 van het EVRM. Hieraan moet ook dezelfde reikwijdte worden toegekend (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Aldus volstaat voorgaande bespreking opdat evenmin een schending van artikel 7 van het EU-Handvest wordt aangenomen. Verzoeker brengt in dit verband ook geen afzonderlijke kritiek naar voor.

2.11. Nu verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat enige hogere rechtsnorm er aan in de weg staat dat hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, kan een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet evenmin blijken.

2.12. Verzoeker haalt ten slotte aan dat hij verzet heeft aangetekend tegen zijn strafrechtelijke veroordeling van 13 juli 2022 en dat hij er – gelet op zijn rechten van verdediging – belang bij heeft om aanwezig te kunnen zijn op de zitting die binnenkort zal plaatsvinden over de ontvankelijkheid van zijn verzet. Ook hiermee is volgens hem onterecht geen rekening gehouden. Verzoeker toont echter niet aan op welke wijze zijn verzet tegen de strafrechtelijke veroordeling afbreuk vermag te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing of op grond van welke rechtsregel het bestuur rekening diende te houden met deze verzetsprocedure. Alleszins blijkt ook niet dat verzoeker nog een voldoende belang heeft bij dit onderdeel van zijn middel, waar hij op de zitting meedeelt dat intussen zijn verzet ongedaan werd gemaakt. Aldus is er geen procedure meer hangende en is de veroordeling van 13 juli 2022 wel degelijk definitief.

2.13. Uit het geheel van de voorgaande bespreking volgt dat verzoeker er niet in is geslaagd om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke gegevens, dat deze op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat hieraan een kennelijk onredelijke of disproportionele beoordeling ten grondslag ligt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of nog het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.14. In de hoofding van zijn middel voert verzoeker ten slotte de schending aan van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Hij laat echter na te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, die bovendien ook louter een definitie bevat. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.15. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------